

Η επιλεκτική «ευαισθησία» άλλο ένα «σημάδι των καιρών». (πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Χρήστου)

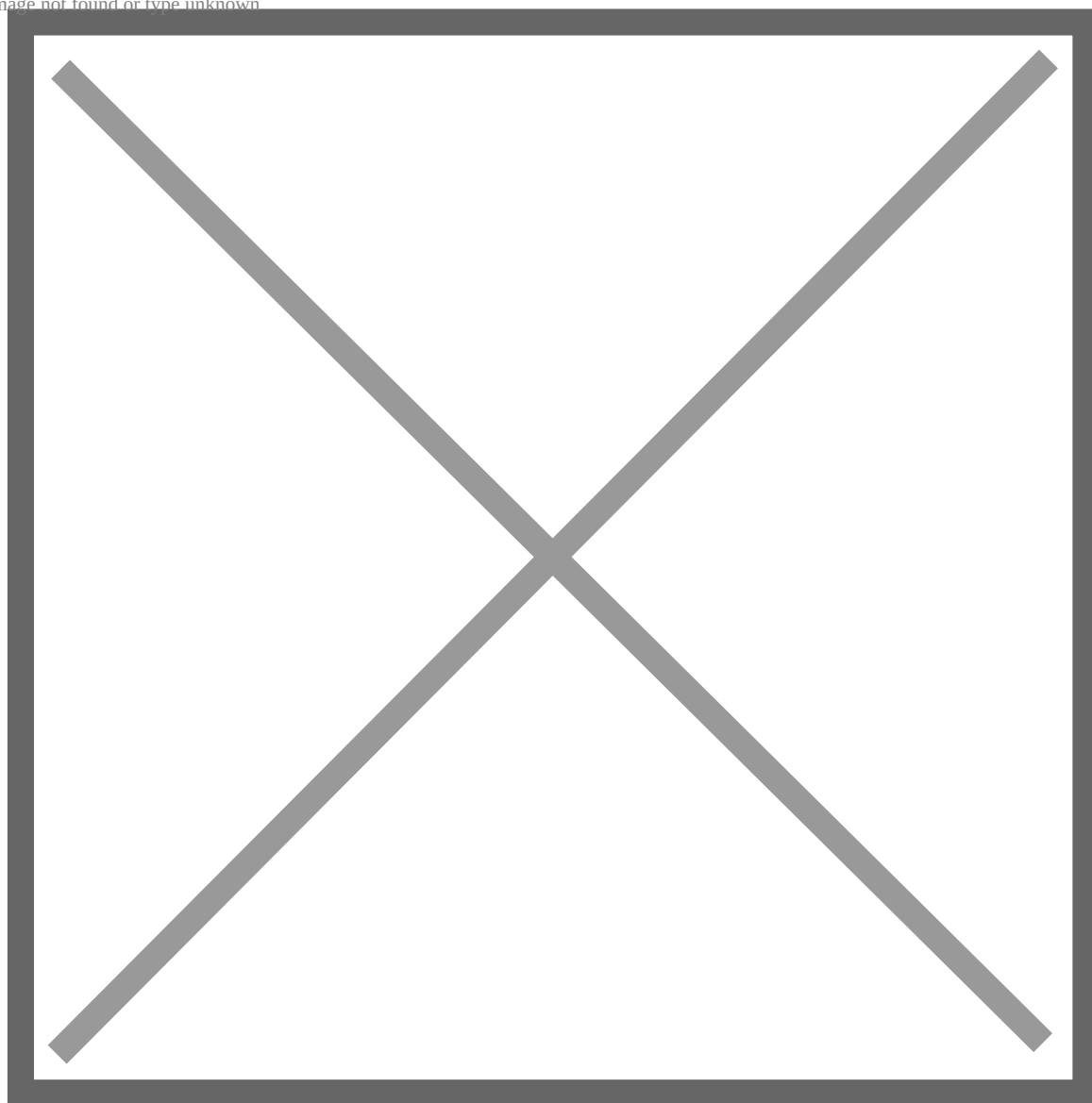
/ [Πεμπτούσία](#)

Αγαπητοί μας αναγνώστες, στο σημερινό μας άρθρο θα ασχοληθούμε με ένα θέμα που μας απασχολεί αρκετό καιρό. Μετά όμως από τις τελευταίες εξελίξεις και την πρόσφατη είσοδο κάποιων «γνωστών-αγνώστων» στον Ιερό Ναό Αγίου Νικολάου, στην οδό Ασκληπιδίου, στο κέντρο της Αθήνας, διακόπτοντας τη Θεία Λειτουργία, φωνάζοντας συνθήματα, νομίζουμε ότι είναι ο καιρός να το αγγίξουμε.

Είμαστε σίγουροι, ότι όλοι, λίγο πολύ, έχουμε διαπιστώσει κάποια πρόσωπα, είτε μεμονωμένα που μονοπωλούν μέσω των ΜΜΕ τη δημόσια ζωή, είτε κάποια κινήματα, ΜΚΟ, συλλόγους ή κάποιους οργανωμένους φορείς, να αντιδρούν έντονα και να διαμαρτύρονται, για θέματα που τους απασχολούν. Τα ίδια πρόσωπα όμως και φορείς, σε άλλες αντίστοιχες και επίσης σοβαρές, έως και θλιβερές καταστάσεις, εκεί προτιμούν να παραμένουν βουβοί, άφαντοι ή στην καλύτερη περίπτωση τυπικά χλιαροί, βγάζοντας απλά μια τυπική, έως αδιάφορη επιστολή διαμαρτυρίας ή συμπαράστασης, περισσότερο για να ρίξουν «στάχτη στα μάτια του κόσμου», παρά ότι το πιστεύουν και το καταδικάζουν κιόλας.

Image not found or type unknown

Για να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι, ειλικρινείς και χωρίς να μασήσουμε τα λόγια μας, αναρωτιόμαστε πως γίνεται κάποιοι που δηλώνουν «Αλληλέγγυοι» να διαμαρτύρονται για τις συνθήκες διαβίωσης στη χώρα μας, των μεταναστών. Να τους απασχολούν ιδιαιτέρως οι συνθήκες κράτησης των μεταναστών, όταν

βρίσκονται σε σωφρονιστικά καταστήματα από παραβατική συμπεριφορά και ταυτόχρονα οι ίδιοι να είναι άφαντοι στις πρόσφατες πυρκαγιές που έπληξαν στη χώρα μας την Κινέτα και το Μάτι της Αττικής. Είναι απορίας άξιον, πως δεν ευαισθητοποιήθηκαν να στήσουν έστω μια δομή σίτισης ή να βγάλουν έστω μια ανακοίνωση συμπαράστασης προς τους πυροπαθείς κατοίκους; Πως γίνεται τα μέλη της λεγόμενης ΛΟΑΤ κοινότητας, να είναι υπέρ σε κάθε «δικαίωμα» μελών της, ακόμη και αν είναι εις βάρος της νομιμότητας (π.χ. πρόσφατη απόπειρα ληστείας σε κοσμηματοπωλείο στο κέντρο της Αθήνας) και να αδιαφορούν υπέρ των δικαιωμάτων των άλλων πολιτών που δεν ανήκουν σε αυτούς; Πως γίνεται μέλη των λεγόμενων «VEGAN» που είναι αντίθετοι με την κρεατοφαγία, ταυτόχρονα τρομοκρατούν και ασκούν εκφοβισμό σε αυτούς που πωλούν, εμπορεύονται ή έστω καταναλώνουν κρέας στην προσωπική τους διατροφή; Πως γίνεται διάφοροι ζωόφιλοι, να κόπτονται για τα δικαιώματα των ζώων, να έχουν καταφέρει με τις πιέσεις τους (και καλά έκαναν σε αυτό) να ποινικοποιήσουν την παραβατική συμπεριφορά απέναντι στα ζώα, αλλά ταυτόχρονα οι ίδιοι, να είναι αδιάφοροι στα δικαιώματα ή στην βοήθεια, των ίδιων των ανθρώπων; Πως γίνεται ο «Ρουβίκωνας» να ασκεί τρομοκρατία και βία, σε όσους κατά τη γνώμη τους δεν είναι επαναστατικοί και δίκαιοι, αλλά να αδιαφορούν για την ελεύθερη και απρόσκοπτη λατρεία, που ήδη από το 313 μ.Χ. με το Διάταγμα των Μεδιολάνων, ισχύει μέχρι τις μέρες μας; Τέλος, πως γίνεται η Χρυσή Αυγή, να κάνει συσσίτια μόνο για Έλληνες και να ελέγχει τις άδειες σε εμποροπανήγυρη των Μεταναστών, λες και το στομάχι ή η νομιμότητα, έχει να κάνει μόνο με το έθνος και την ελληνικότητα του αίματος και αν ναι, τι δουλεία έχουν ταυτόχρονα οι σβάστιγκες και οι ναζιστικοί χαιρετισμοί (δεν έχει σημασία μόνο η προέλευση ότι ήταν αρχαιοελληνική, σημασία έχει και πως χρησιμοποιήθηκαν και τι περιεχόμενο προσέλαβαν από τον Χίτλερ εκ των υστέρων) και τόσα άλλα.

Γενικά όλα αυτά, τα παραπάνω κινήματα, στην αρχή εγείρουν ανοχή, μετά αναγνώριση, αργότερα επιβολή αξιώσεων έναντι της πλειοψηφίας, στη συνέχεια ισότητα, αργότερα ευνοϊκή μεταχείριση και στο τέλος, όταν αποκτήσουν πλήρη τον έλεγχο και γίνονται πλειοψηφία, συμπεριφέρονται ως συστήματα ολοκληρωτικά, μη αναγνωρίζοντας κανένα δικαίωμα και ανοχή σε αυτούς που δεν συμφωνούν με τις δικές τους επιλογές και νοοτροπίες!

Το ερώτημα που διαχέεται εύλογα, γιατί υπάρχει αυτή η επιλεκτική ευαισθησία; Δικαιούται άραγε ο Χριστιανός, από την άλλη, να αντιδρά ως αντίποινα, με ανάλογη συμπεριφορά; Είναι κάτι ανεκτό για την Εκκλησία μας; Πηγάζει μέσα από το Ευαγγέλιο και την Εκκλησία μας; Είναι μερικά από τα ερωτήματα, που θα προσπαθήσουμε στις παρακάτω γραμμές να απαντήσουμε:

Η επιλεκτική ευαισθησία υπάρχει, γιατί όλα τα παραπάνω δεν έχουν την πληρότητα, δεν είναι απόλυτα, δεν είναι όλο, αλλά μέρος που ταυτόχρονα οδηγεί σε μονομέρεια, τόσο στην κρίση όσο και στις ενέργειες. Επομένως πάντα θα υπάρχει ο διαχωρισμός «εμείς και οι άλλοι», «εμείς και αυτοί», «οι φιλελεύθεροι και οι συντηρητικοί» και ένα σωρό χαρακτηρισμοί και αντιθετικές ταμπέλες, που οδηγούν την κοινωνία μας στην πόλωση, τον διαχωρισμό και όχι στην ενότητα.

Από την άλλη, σε καμία περίπτωση ο Ορθόδοξος Χριστιανισμός δεν πρέπει να αντιδρά και να εκφράζεται με τέτοιους απαξιωτικούς χαρακτηρισμούς και ενέργειες για κανέναν. Αυτό οφείλεται στο ότι έχει το Απόλυτο, την Κεφαλή-Ιδρυτή Χριστό, ο οποίος ως Θεός Λόγος, σαρκώθηκε, μας προσέλαβε όλους, φέροντας και τη Θεϊκή και την ανθρώπινη φύση. Ταυτόχρονα και παράλληλα με τον Χριστό, το σώμα Του, η Εκκλησία, από τη φύση και την προοπτική είναι οικουμενική, καθώς αφορά όλους τους ανθρώπους κάθε εποχής, φυλής και κοινωνικής τάξεως. Αν κάποιοι, είτε εντός της, είτε εκτός της, βλέπουν στην Εκκλησία, όχι μια αγκαλιά, αλλά αποκλεισμό και μονομέρεια, δεν οφείλεται στην ίδια, αλλά στην αλλοιωμένη θεώρηση και ιδεοληψία κάποιων. Εχουμε ξανατονίσει σε άλλο άρθρο μας, ότι η Εκκλησία αγαπά τον κάθε αιρετικό ή αμαρτωλό, απεχθάνεται όμως την αίρεση ή αμαρτία. Δεν ταυτίζει όμως τους ανθρώπους με αυτά, αλλά τους βλέπει στην προοπτική τους, ότι είναι εν δυνάμει Άγιοι, όσο και

να έχουν τώρα αμαυρώσει την εικόνα τους...!

Θα κλείσουμε με την αναφορά στην ίδια τη διδασκαλία του Ευαγγελίου, που δεν αφήνει περιθώρια παρερμηνεύσεως από κανέναν: «Ουκ ἐνὶ Ἰουδαίος οὐδὲ Ἕλλην, οὐκ ἐνὶ δούλος οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἐνὶ ἄρσεν καὶ θήλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἓστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Προς Γαλάτας 3,28). Εφόσον λοιπόν κάποιος είναι ένα με τον Χριστό, τότε οδηγείται και στα εξής (τα παραθέτουμε μόνο σε μετάφραση για συντομία χώρου και χρόνου): «Ἡ ἀγάπη σας ἀς εἶναι πάντοτε εἰλικρινής, ἀπαλλαγμένη ἀπὸ κάθε υποκρισία καὶ ἰδιοτέλεια· νὰ ἀποστρέψετε καὶ νὰ μισεῖτε με ὅλη σας τὴ δύναμη τὸ πονηρό, νὰ εἰσθε δε καὶ νὰ μένετε πάντοτε προσκολλημένοι στο ἀγαθό. Διὰ τῆς εἰλικρινούς καὶ ἀδελφικῆς ἀγάπης νὰ γίνεσθε φιλόστοργοι ὁ ἓνας στὸν ἄλλον καὶ ὁ καθένας σας νὰ ἀποδίδει τὰ πρωτεῖα τῆς τιμῆς καὶ τοῦ σεβασμοῦ στοὺς ἄλλους (καὶ νὰ μὴ σπεύδει νὰ ζητᾷ γιὰ τὸν εἰσατό του τιμές καὶ πρωτοκαθεδρίες). Στὸν ζήλο καὶ τὴ δραστηριότητα, που ἀπαιτεῖται διὰ κάθε καλὸ ἔργο, νὰ μὴ εἰσθε ράθυμοι καὶ δυσκίνητοι. Τὸ πνεῦμα σας, οἱ ἐσωτερικὲς πνευματικὲς δυνάμεις σας, νὰ εἶναι διαποτισμένες καὶ πλήρεις ἀπὸ τὴ φλόγα τοῦ κατὰ Θεὸν ζήλου. Δι' ὅλων δε αὐτῶν τῶν χαρισμάτων καὶ ἀρετῶν, νὰ δουλεύετε με προθυμία καὶ νὰ ευαρεστεῖτε τὸν Κύριο.

Ἐχοντες ἀκλόνητὴ τὴν ἐλπίδα στὰ ἀπειρα ἀγαθὰ, που σας ἔχει ἐτοιμάσει ὁ Θεός, νὰ χαίρεστε καὶ νὰ ἀγάλλεσθε· στὴ θλίψη νὰ δείχνετε υπομονὴ καὶ γενναιότητα· νὰ ἐπιμένετε πάντοτε με προθυμία καὶ ζήλο στὴ προσευχή. Με τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης σας νὰ γίνεστε συμμέτοχοι καὶ βοηθοὶ στὶς ἀνάγκες τῶν Χριστιανῶν· νὰ ἐπιδιώκετε τὴ φιλοξενία, χωρὶς νὰ περιμένετε νὰ σας τὴ ζητήσουν. Νὰ εὐχεσθε καὶ νὰ παρακαλεῖτε, τὸν Θεὸν δι' ἐκείνους που σας διώκουν.

Νὰ εὐχεσθε καὶ νὰ λέγετε πάντοτε καλὰ λόγια δι' ὅλους καὶ ποτέ νὰ μὴ καταράσθε. (Πλημμυρισμένοι ἀπὸ χωρὶς φθόνο ἀγάπη) νὰ χαίρεστε μαζί με ἐκείνους που χαίρονται καὶ νὰ κλαῖτε μαζί με ἐκείνους που θλίβονται καὶ κλαίνε. Νὰ ἔχετε μεταξύ σας τὰ ἴδια φρονήματα, τὶς αὐτὲς πεποιθήσεις καὶ κατευθύνσεις. Μὴν ἔχετε ὑψηλὸ φρόνημα διὰ τὸν εαυτὸν σας. Ποτέ νὰ μὴ ἀποδίδετε κακὸ ἀντὶ κακοῦ, ἀλλὰ “νὰ λαμβάνετε πρόνοια καὶ φροντίδα, ὥστε νὰ φέρεσθε καλὰ καὶ νὰ πράττετε τὰ καλὰ σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους”, τοὺς φίλους καὶ τοὺς ἐχθρούς. Καθόσον δε ἐξαρτάται ἀπὸ σας νὰ ἔχετε εἰρήνη με ὅλους τοὺς ἀνθρώπους. Νὰ μὴν ἐκδικεῖσθε καὶ νὰ μὴν υπερασπίζετε τὸν εαυτὸν σας ἀπέναντι ἐκείνων που σας ἀδικοῦν, ἀγαπητοί, ἀλλὰ ἀφήστε ἐλεύθερο τὸν τόπο νὰ ἐνεργήσῃ ἡ δικαία οργὴ Τοῦ Θεοῦ ἐναντίον ἐκείνων που σας ἀδικοῦν. Διότι εἶναι γραμμένο· λέγει ὁ Κύριος. Κάνετε κάτι πολὺ περισσότερο· δηλαδή “ἐὰν πεινᾷ ὁ ἐχθρὸς σου δίδε τοῦ ψωμί, ἐὰν διψᾷ φέρε τοῦ νερό νὰ πιεῖ· διότι ἐὰν αὐτὰ τὰ καλὰ πράττεις, εἶναι σαν νὰ βάζεις σωροὺς ἀπὸ ἀναμμένα κάρβουνα στὸ κεφάλι του” (Αὐτὸς δηλαδή θα καταληφθεῖ

από φλογερές τύψεις συνειδήσεως και θα δοκιμάσει μεγάλη ντροπή δια το κακό, που σου έκανε). Να μη νικιέσαι από το κακό και να μη κυριαρχείσαι από οργή και εκδίκηση εναντίον αυτού, που σε αδίκησε, αλλά να νικάς το κακό με την καλοσύνη και τα αγαθά σου έργα» (Προς Ρωμαίους 12,14-21).

Αυτό το μεγαλείο δεν το συναντάς πουθενά και βάζει τα πράγματα στη θέση τους για τις παρεκκλίσεις εκτός και εντός Εκκλησίας. Αμήν!